

Den dâwe Papp

Kome'de'stéck an engem Akt

vum

J. P. a G. G.

Nodrock verbueden
All Rechter virbehalen

1921

Letzeburg — Drock a Verlag vum P. WORRÉ-MERTENS
J. P. WORRÉ, Nofolger

n
t
-
!
s
n
ei
h
l,
t,
lt
»
s
p
e
r
k
n
s
n
al
et

y-
»

fi!
et
et
r.

PERSO'NEN:

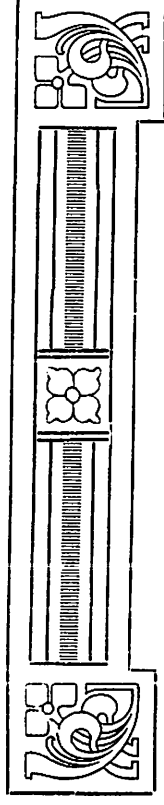

Jang Flepp, e reiche Gutsbesetzer (en tuddelt starék);
Hâri Stura, e Jéer;
Josef, dem Flepp sei Bedéngter;
E Bannpre'ter.
E Gärtner.

D'Stéck dre't sech zo' am Salon vum Flepp.

DEKORATIO'N:

E Salon. Ob be'd Seiten ann an der Mett eng Dîr.
Rechts niewent der mettelster Dîr eng Fenster. Vrun der
Fenster e Kanapé. Lenks niewent der mettelster Dîr un
der Mauer eng Landkârt. En Desch mat enger Blumme-
vas, Still a. s. w.

N. B. Fir dem Stéck e gudden Effet ze gin, ass et
ubruucht, de Salon reich ze mivle'eren.

I. Scène.

Josef (mat engem Bre'f an der Hand vu rechts): Alt schon erem
e Bre'f. Dat ass dat énzecht wat ên hei vun der Welt geseit
(e rescht de Kapp). Zenter drei Jôr, wo' den Hêr Flepp tout-
à-coup dâw gin ass, geseit é kê Mensch me' hei am Haus!
'T meugt ên e wâr zenter der Zeit menscheshei gin. 'T ass
schrecklech, wirklech schrecklech. Am mészchen ass de' ârem
Joffer Ketty derbei geplot. Dat âremt Kant verdréchant hei
we' e Békerlénk! 'T ass wirklech traureg. Ass dat dann och
eng Gesellschaft fir eso' e le'ft leschtecht Médchen, den alen,
dâwe Kârel? — En huet emmer schon dressécht Bre'f kritt,
wo' é fir sei Médche fré, an emmer set en: «Joseff, dadat
ass den Eédéin met, den ech mememer gedrémt huluhun.»
An ech hun den alen Aaf um Bockel setzen, an ech muss
méch mat em erem schlou. All ons Hoffnong hu mer elo op
e berühmte Geimescher gesât, den de' dâw Leit à la minute
héle soll. Mer hun em geschriwen, e soll kommen, mè mir
wârdn nach emmer op eng Entwert! 'T ass fir d'Nei Bréck
erop ze sprangen. Ech fir mein Dél ka méch geschwen
nemmen me' darech Gêsten ausdrécken. Welt ên em eppes
einner ve'er Ae soen, da muss è brelle we' en lesel. A wann
ên em eppes hemlech welt beibréngen, da muss ên sech bal
den Hals crof teitzen, fir datt en é verstét. Ech halen et
net me' lánng hei aus. Aha — do kent en.

II. Scène.

Josef, Flepp.

Flepp (kent eran, a liest an engem Buch): «Die Schwerhörig-
keit ist eines der lästigsten Übel, welches den Menschen.....»
(e schwézt) Natirlech, dat ass klôr we' Convikszop.

Josef: Hêr Flepp (e jeitzt hårt) Hêr Flepp, hei ass e Bre'f!
(hält em de Bre'f ennett d'Nues.)

Flepp: Ah du bass do, Josef? Mè wuefir sês de dann net
gleich: Hei as; e Bre'f? (setzt sech.)

Josef (get op en dur a sét fir sech): (irad we' wann en dat net
gehe'ert håt. Dat ass sicher erem e Bre'f vum engem Freier.

D'Medercher hun dach scharef Nuesen wann et iwert d'Bestueden hir gêt. D'Ketty huet mer allzeit schon zéngmol gesot, ech soll gutt uecht gin, wat dra sténg. An 't ass och guet net schwe'er, wèll den Alen mer all seng Bre'f hårt virliest. Natirlech o'ni duefir ze können. Wèll hien dâw ass, he'ert en sech net schwätzen, a wann ên och brellt we' eng Otomobils-Tût. Duerfir fällt et mer och net schwe'er, seng Gedanken ze errodén, eng Sâch, de' mer vill Plese'er mecht.

Flepp (huet de Bre'f opgemâcht): Wat kens de eso' no bei mech schnoffelen, 't ass secher eppes dran wat dech neischt ugêt, an dann . . . (e gêt eso' weit ewe' me'glech vum Josef ewèch a liest hårt): Werter Herr! Ich glaube eine gute Partie für Ihre Tochter gefunden zu haben, ein junger Mann, aus gutem Hause, wohlgezogen und dabei sehr reich . . . (stécht de Bre'f an d'Täsch.)

Josef: Net, wat hun ech nu gesot? Hat ech net recht?

Flepp (fir sech): Jo, dat ass nun alles sche'n a gutt, reich an aus gudden Haus . . . ower 't ass dach net den Edem, den ech mer gedrêmt hun.

Josef: Alt schon erem de' al Leier, emmer de verflixten Edem, dat gêt engem scho schwe'er op de Mo. Alt erem eng sche'n Occasio'n passe'eren ze lössen, fir sengem Médchen zu engem Man ze verhëllefén. Am Enn bleiw't et setzen, an dann hânt en do mat de Jicken (e reselt de Kapp a gêt of).

III. Scène.

Flepp (liest hårt): Die Schwerhörigkeit ist eines der lästigsten Uebel welches . . . (e schwätzt.) An dach huet se mer scho vill genotzt. We' meng Fra nach geliewt huet — Gott ge'f er d'e'wèch.Ro'! -- du huet se mer vill Roserei erspuert. Wèll dann hun ech all de' Moralpriedéchten net gehe'ert, de' se mer gehalten huet. An elo, wo' ech neischt me' vun er ze virechten hun, ge'f ech och erem gèr he'eren. D'Dokteren hun ewèll schon all u mer erem geknoschtert, ower 't huet nach kên eppes vèrdécht bruecht. Nu lössen ech nach e berühmten Dokter kommen, dé sèt e ge'f de' dâw Leit à la minute mam Elektro-Akustico-Galvanismus hêlen. Ech hun em geschriwen e soll kommen, mè ech wârdén nach emmer op eng Entwert (en hellt d'Buch erem a liest): Man muss vor allem untersuchen ob das Trommelfell sich in normalem Zustand befindet, ob es nicht verdickt oder geplatzt ist, ob die Gehörknöchelchen intakt geblieben sind . . . (en ennersicht mat enger Spéngel sein O'er.) Ech mengen, ech ge'f d'Gehörknöchelchen deitlech fillen (e liest): Ob die Eustachische Röhre verstopft ist. (E schwätzt): Ob die Eustachische Röhre verstopft ist . . . ech muss emol de Josef durno kucke lössen. (E rifft): Josef! -- Josef! (E liest weider.)

IV. Scène.

Josef, Flepp.

Josef (kent mat enger Vas eran, de' e fale le'st.)

Flepp: Josef! (e liest weider.)

Josef: En huet neischt dervu gehe'ert, eso' gêt e gewe'nlech. 'T ass wirklech eng Fréd hei eppes ze briechen. 'T leit mer och neischt me' drun.

Flepp (rifft hårt): Josef!

Josef: Ech ma grad, ewe' wan ech neischt gehe'ert hätt a ma'n de' Sâch ganz gemütlich, ech mâ mer et eso' bequem we' neme me'glech. Mon Dieu, de Mensch huet schon eso' we' eso' Verdross genoch op der Welt.

Flepp (rifft emmer me' hårt): Josef!

Josef: Jo, brell nemmen, Alen, ech gin der dach keng Entwert, bis de' Sâch hei an der Rei ass. (En helt eng Kierbischt a kiert d'Schirbelen zur Dir eraus): Voilà! (En helt d'Bischt emmert den Arem a gêt bei d'Landkart.)

Flepp (stët op): Josef! Ma foi, ech muss e sëlwer siche gon. (E gêt bis bei de Josef a brellt em an d'O'er): Josef!

Josef (erschreckt): Nondikass! Der Schenner soll iech huelen. Wat lu dir mech elo erschrecke gedon.

Flepp: Ech hun dech ewèll scho fönef Mol geruf, 't mengt ê grad, du wârs dâw. Iwerhâpt, wat hues du op der Landkart Krichspolitik ze dreiwén?

Josef: Ass dat nun net fir ze lâchen. Si son d'Franzo'sen wâren zu Pareis.

Flepp: Wat sês de?

Josef: Keng Ursâch.

Flepp: Wat sês de?

Josef: Si gin de Kano'nen ewèll Méderchesnimm, 'T hêscht alt eng «Die dicke Bertha».

Flepp: Aha, jo, dât ka jo sin. Mè nu komm emol heihin an da kucks de emol a mein O'er, op meng (e kuckt an d'Buch) «Eustachische Röhre» net verstoppt ass.

Josef: Bedeitend. Eusta . . . Eustachius. Sot, wat fir e mengt der? Ech hun en Neveu den Eustachius hêscht.

Flepp (nerve's): Da kuck emol.

Josef: Wat soll ech da kucken?

Flepp: A mein O'er, no der (e kuckt an d'Buch) «Eustachischen Röhre».

Josef (kuckt em an d'O'er): Am Enn huet en nach en 42 cm. Kano'nero'er am O'er. Dat wâr ze vill gelungen.

Flepp: Geseis de eppes?

Josef: Nêu, ech gesin neischt.

Flepp: Wat sês de?

Josef: Ech son, dass ech kê Kano'nero'er an och kên Eustachius dra gesin.

Flepp: Zu mengem gre'sste Lêd muss ech konstata'ren, Josef, dass deng Stemm an der lêschter Zeit vill me' schwach gin ass.

Josef: Wat eng faul.

Flepp: Nu jê, dat mecht neischt. Ech halen eppes op dech, Josef, wêlls de emmer eso' se'er bei der Hand bass.

Josef: Ech mengen dat ower och.

Flepp: A wêlls de eso' besuert em mech bass.

Josef: Maja, gell dirt. O Mamm, we' se'er ass de Mensch dach zefridde gestalt.

Flepp: Et mengt ên, du an ech an ech an du, mer wâren nemmen eng Perso'n. Du wêss eso' guer emmer wat ech denken.

Josef: 'T ass och guer net schwe'er.

Flepp (op der Seit): Wat soll ech dach de Mettech emol iessen. Aha, Gebrode Gromperen mat Kallefszong, D'âs eppes feines. (Zum Josef): Josef, ech ge'ng de Mettech emol gêr, ge . . .

Josef: Gebrode Gromperen mat Kallefszong iessen, net?

Flepp: Ech leien um Reck. Dat begreifen ech faktesch net. Ech hat dat Würt elo grad op der Zong. Oh Josef, ech wêrt der deng Dengschter schon ze belo'ne wessen, He'ers de? Du solls a mengem Testament ston. Ech son net mat wivill, mê dra stoe solls de. (Op der Seit): Jo, mat fofzenghonnert Frang.

Josef: Alt erem de' al Leier. Fofzenghonnert Frang. We' oft huet en sech scho verschwat?

Stemmen hannert der Bühn: Hâlt en un! Hâlt en un!

Josef: A wat ass dann do lass. (Ê gêt bei d'Fenster, et sche'sst eng Ke'er.)

Flepp: Gott sên déch, Josef. (Êt sche'sst nach eng Ke'er.) Nach emol Gott sên déch. D'Jess du hues dech al erkalt, trotz denge fennef Kalzongen.

Josef (lêft bei d'Dir a riff): Hei, he'er der, do duerf kên era gon. Hei get net brakonne'ert. Hâlt en un.

Flepp (lêft och bei d'Dir): Wat ass do lass?

Josef: Ê Jêr, e Brakommier, si gin em no, en trellt durch d'Hêcken, en trett d'Blumme futti (e riff me' hârt): Hâlt en un, hâlt en un!

Flepp: O de Fatzbeidel, e vertreppelt alles, meng sche'n Hêcken a meng sche' Blummen. Aha, de Pre'ter gêt em no, den Dabo krit en och net. De lêft do eremmer we' wann en sêchs Granaten bei den Dêckel kritt hâtt. Den Neischnotz, de Leisdeiwel, den Hungerlidder, 'Lo lêft en sech an d'Zêr verstoppen. Wo' ass mei Gewîr, Josef, se'er mei Gewîr!

Josef (lêft lenks zur Dir aus a kent gleich drop mat engem Gewîr eran): Heit.

Flepp: Allons, wif an d'Zêre, Josef!

Josef: Nên, nên, nên, git Dir vir. (Flepp of, Josef hannendrun.)

V. Scène.

Stura (dûrch d'Fenster lenks eran): Hei muss e sin. Ech gesin neischt. Wo' soll de verfluchten Hues nemme stiechen (e kuckt ronderem sech, an ennert den Desch). Hm, hm, tiens, d'Lo'der ass derdûrch. (Ê lét sei Gewîr op den Desch, setzt sech a botzt sech de Schwêss of.) Do wor ech engem Hues op der Spûr, de wuel drei Frang, lôsse mer son drei Frang an en halwen wêrt war. Ir d'Son opgâng ass, wor ech schon aus de Fiederen, ech huelen mei Gewîr a gin op d'Juecht. Kaum wor ech honnert Meter weit um Feld, du dreiwt mein Hond en Hues op; e schwe'ere Kîrel, den nemmelechten, den ech elo do eremmer siche gin. Ech léen un, bum, den Hues mecht Bê'n. Mei Gewîr hat versot. Ech gin em no, luede fresch, an halen de Kêrel fêst am A. Du mecht en op êmol demi-tour à droite, an u' wor en. Ech gesin e Bauer de grad do stong a ruffen ein zo': «Dreiwt en heihin, Dir krit e gutt Drenkgeld.» Fir en Hues den nemmen drei Frang an en halwen wêrt wor, o lôsse mer son drei Frang fennef a siwenzêch. De Man dreiwt den Hues zreck, mein Hond hannendrun, ech léen un, den Hond wor vrêckt. Ech lesel hat den Hond getraff aplâz den Hues. En Hond vu we'négstems dresség Frang. Den Hues, den drei Frang fennef a siwenzêch wêrt wor, quoi, mir huelen un, ve'er Frang, dem Bauer sein Drenkgeld an den Hond kascht mech alles an allem fennefandresség Frang. An ech hun en nach net emol. Ech luede fresch a gin em an enger Roserei erem no. E spréngt iwer eng Hêck. Ech och. Ê fêllt op d'fischt Patten. Ech och. E balance'ert sech op d'hennescht Bê'n, a wêll ech dat ower net kont, trelen ech ium op de Réck. Ech hu gemênt, ech wâr do't, a wolt schon Hellef ruffen, du hun ech d'Baueren gesi' kommen, mat Meschtgrêfer, Biesemen, Se'sselen, an 't hat alt ên eng Flent aus dem Anno Tubak. Du krut ech op êmol de Rênnert. Op êmol hun ech en aus dem A verlur, ech hu gemêngt, e wêr hei era gelaf, mê elo gesin ech, dat dat net de Fall ass. Elo stin ech nun hei. We' de' Geschichte aus gêt, wêss ech net. Mê eppes wêss ech, dass ech fir me' we' siechzêch Frang Schued gemâcht hun. Wann ech de' nach derbei rechnen, da kre'en ech bal fennefannongzêch Frang ze blechen. An de Prozêss den ech nach op de Pêlz kre'en. An dat alles fir en Hues vu ve'er Frang, lôsse mer son, ve'er Frang an en halwen! ('T he'ert ên Trett.) O Jess, do kommen se. Elo muss ech d'Lach sichen. (Ên hellt sei Gewîr a welt durch d'Dir an der Mett fort, mê de Flepp an de Gärtner lôszen en net eraus, e lêft no rechts, do kent de Pre'ter eran a lenks de Josef.)

VI. Scène.

Stura, Flepp, de Gärtner, de Pre'ter a Josef.

- Pre'ter:** Do ass en (weist op de Stura).
Gärtner: Jo, dat ass en.
Flepp: De Full ass gefäng. Arrete'ert en!
Stura: We'? Wat? (E wellt fortlafen.)
Pre'ter: Au nom de la loi, vous êtes arrêté, dat hêscht op Deitsch dat sêlwecht. (En hellt em d'Gewir of an hellt e beim Arem.)
Stura: Dat do ka sche' gin.
Flepp (hârt zum Stura): We' konnt Dir lech ennerston, eso' moi rien toi rien
Josef: Mir neischt, dir neischt.
Flepp: . . . dÛrch mei Gart ze besselen. An Dir hut lech emol net gene'ert hei bei mengem Haus ze sche'ssen.
Josef: An op de' Gefor hin, dass den ên oder den aneren vun ons hätt kennen erschoss gin oder vu Schrecke stirwen.
Flepp: Wesst Dir net wat fir eng Strof dass der ze erwârden hut?
Stura (op der Seit): O Mamm, dat do gêt gutt.
Flepp (hârt): We' ass Eren Num?
Stura (lues): Mein Num? Hm. E flotte Witz.
Josef (hârt zum Flepp): E hêscht Flotteritz. 'T ass secher e Polak.
Flepp (op der Seit): Wat sêt en? E Polak?
Josef (zum Stura): Ech hun dach geruff: Verbuedenen Agank. Mè nêh, 't mengt ê grad 't hätt ên engem Dâwen dat gesot. Dir sit secher op zwé O'eren dâw, we'?'
Stura (op der Seit): Ma foi, elo fällt mer eppes an.
Flepp (zum Josef): Wat set en?
Josef: E set neischt.
Stura: Jo, dat ass den ênzége Wé. (Zum Flepp): Hêr Flepp, wel der net wann ech geliift eso' frendlech sin fir mer ewe'neg
Flepp: Wat ewe'neg?
Stura (mecht we' wann e ge'f schreiwen): Get mer Pobeier!
Josef (verwonert): Pobeier? Wuefir?
Flepp (zum Josef): Wat sêt en?
Josef (hârt): En hätt gèr Pobeier.
Flepp: Aha! Mè do leit es (weist op den Desch).
Stura: Bong. (E gêt bei den Desch a schreiw't e pur Wuert op en Ziedel.)

- Josef** (op der Seit): Dat kann elo eppes gin.
Stura (gett dem Josef de Pobeier): Heit, liest dat.
Josef (gett dem Flepp en): Kent Dir aus dem Gedéssems do gescheit gin, Hêr?
Flepp (liest hârt): Mein Herr, es tut mir leid, dass eine vollständige Taubheit mich nötigt (ganz zefridden): Dâw! dâw! En ass dâw, hu der et gehe'ert?
Pre'ter: Dâw?
Gärtner: Dâw?
Flepp (zum Stura): Si Dir dâw?
Stura (hârt): Me' brâw ewe' Dir. Vun onser Familien so'tz nach kên am Prisong.
Flepp (hârt): Ech fron net op Er Familien brâw wor, ech fron, op Dir dâw sit.
Stura (hârt): Ah bon. Comme-ci, Comme-ça. 'T gêt nach ewèll.
Flepp (zum Josef): Dâw! O mei le'we Josef, endlech hun ech e fond, den Edem den ech mer gedrêmt hun.
Josef: We'? Wat hu der fond?
Flepp (lâcht ganz zefridden).
Stura (bekuckt de Flepp): Hei, e lâcht, en ass we' et sche'nt gutt opgeluecht.
Flepp (op der Seit): Elo gelt et. (Zum Gärtner a Pre'ter): Kuckt dass dir zwe'n emol hei eraus kommt. D'Sâch ass an der Rei, dir braucht kê Protokoll ze mên.
Gärtner a Pre'ter (iwerdem wo' se of gin): Awar dir Hêren.
Josef: Awar.

VII. Scène.

Stura, Flepp, Josef.

- Josef:** Endlech hu mer e fond, den Edem de mer ons gedrêmt hun. In Dâwen. Dât wâren also elo zwé Dâwer? Eng sche'n Aussicht.
Flepp (zum Josef): Josef, huel dem Hêr seng Sâchen of. (De Josef hellt d'Sâchen, dre't se hammert BÛn a kent gleich erem eran.)
Flepp (zum Stura): Setzt lech (de Stura stëllt sech dâw). Wat e Gléck, en he'ert neischt. (Me' hârt): Huel lech Plätz, setzt lech!
Stura (op der Seit): Fir wien ass nun eigentlech de' Frendlech-kêt, fir den Dâwen oder de Polak.
Flepp (op der Seit): En huet e ganzt geistreich Extérieur. (E mecht e Gêst, dass de Stura sech soll setzen.)
Stura (mecht och e Gêst): Dir git vir (si setzen sech lues).

Josef: Nu brot ower ê mer e Frêsch. Wât soll ech nemmen em Gottes wellen mat denen zwê dâwe Lêcher ufenken?

Flepp (zum Stura): Dir wêrt Iech gewess wonneren, dass ech op êmol eso' frendlech mat Iech sin

Josef: Komma. (Mecht mam Fanger vun uewen no ennen, we' wann e ge'f e Komma man.)

Flepp: mè zenter dass ech wêss, dass der dâw sit, hu der e Recht op meng Frendschaft.

Josef: Ponkt. (E mecht dat betreffend Zêchen.)

Stura (op der Seit): Also hun ech de' E'er, wêl ech dâw sin.

Flepp (zum Josef): Donnerlieweck, wann en alt nemme net bestuet ass. (Ganz hârt zum Stura): Si Dir nach Jonggesell?

Stura (op der Seit): Wat hätt den alen Aaf nemme gèr?

Josef (op der Seit): Ech welt en hätt eng Bêckeschdose Kammer. (Hârt zum Stura): Dir sit op iidde Fall bestued, net?

Stura: Nêh.

Josef: Nondikabes. En ass nach Jonggesell. De Leisdeiwel.

Flepp (glecklech): Ech mengen, en hätt nê gesot. (Zum Stura): Si Dir nach Jonggesell, nach net bestuet? (En hällt sein O'er bei dem Stura sein Mond.)

Stura: Jo!

Flepp: Wat sot der?

Stura (ganz hârt): Jo! jo!

Flepp: Ech mengen en hätt «io» gesot. (Leschteg): Jonggesell, net bestuet, dat ass den Edem, den ech mer gedrêmt hun. (Zum Stura): Hun ech vleicht d'E'er Iech de Mettech bei mer um Desch zu gesin.

Stura (fir sech): Den ass we' et schéngt ganz fir meck agehol. (Hârt): Mat der grêsstes Plese'er.

Flepp (zum Josef): Josef, dêck hant de Mettech den Desch fir drei Perso'nen, an aplâtz em 12 Auer ere'scht em êng.

Josef (fir sech): Bong. Mè wart, Dir kritt e Frôs wo' der nach lãng drun dênkt. Ech gin dem Déckkapp vu Flotteritz ower lass.

Flepp: Da ge' och elo sêhe'n, Josef.

Josef: Jo.

Flepp (opgerégt): Se'er, mâch dass de eraus kens. Soss kommen ech der no.

Josef: O'ni de' fofzenhonnert Frang an dengem Testament ge'f ech meck ower net eso' kommande're lÛssen. De Man Gottes ass haut erem ganz verréckt. Jo 't ass wo'er. Alen.

Flepp: Jo, ech wêss et, Josef, ech war nach emmer ganz zefridde mat der.

Josef (of).

VIII. Scène.

Flepp, Stura, hêrno Josef.

Stura (zum Flepp, hârt): Wo' kent Dir erlaben, dass de Flêgel...

Flepp: Gewess, gewess, 't ass en treie Kârel, en Exempel vun Fleiss a vun der Arbecht.

Stura (op der Seit): 'T ass wirklech wo'er, en he'ert eso' vill we' den Desch do.

Flepp: Elo, Hêr Flotteritz zur Sâch. Mer müssen emol versten-nech mat enên schwêtzen.

Stura (fir sech): Wat e Getuddels. (Hârt zum Flepp): Sot, tud-delt Dir emmer?

Flepp: Nêh, nemme wann ech schwêtzen. Nu lauschtert. Ech si gewinnt, alles wat mer um Hierz setzt, richt eraus ze son.

Stura (fir sech): Jo, dann duerft Dir ower net tuddelen.

Flepp: Ech hun Iech invite'ert fir de Mettech bei mer z'iessen. Wann der ower mengt, dass der Iech kent op meng Kêschten de Gudden un dun, dann irt Der Iech. Wann Der net dâw wârt, an Dir wârt bestuet, da se'tzt Der ewêl lãng am Grom: ower Dir sit Jonggesell, an ech si Papp Papp vun enger Duechter. Nu wêss ech net, op Dir er gefãlt

Stura: Hoffentlech net.

Flepp: Mè Dir gefãlt mir, an duerfir soll Dir mein Edem gin.

Stura (fir sech): Dat Medchen huet sicher e Bockel (e stêt op).

Flepp: Et krit honnerttausend Frang mat.

Stura (fir sech): Dann huet et sicher zwê Bockelen (e verneipt sech a welt gen).

Flepp (hãlt en zreck): Ech hun nun emol mei Kapp drop gesat, a wann der och Multimillionâr wârt. Dir krit mei Medchen net, wann der net dâw wârt. Nu lauschtert emol no.

Stura: Ech lauschteren.

Flepp: Dir huet secher nach net ennuecht geholl, dass ech dâw sin?

Stura (op der Seit): Wat en Tupi!

Flepp: Abé, ech wel Iech verroden, dass ech net ganz gutt he'eren.

Stura: Ass dat och wo'er?

Flepp: Ech wunnen elèng hei mat menger Duechter. Et geseit d'ganzt Jôr weider kên ewe' meck, an

Stura (fir sech): Wat muss de' eng Strass hun!

Flepp: nu stêllt Iech emol vir, dass teschent mir a menger Duechter en Edem stêng, ê vun dene sechsadresseg de' sech scho presente'ert hun, an den nach seng gut O'eren hätt. Meng Duechter an hien gengen dann natirlech matenaner schwêtzen, we' zwê Menschen, de' nach hir gutt O'eren hun, dat hêscht lues. Ech ge'f se net verston, a misst emmer frôn:

«Wat sot Der?» Dir musst mer dach Recht gin, wann ech lech son, dass dat ganz ongekammo't wär. Eh bien, dat wär ower de Fal net, wa meng Duechter geng e Man huelen, dé we' Dir, nach me' dâw wär we' éch. Wann Dir also elo meng Duechter géngt huelen, da misst èr Fra hårt mat lech schwëtzen, an ech ge'ng och eppes verston an ech breicht net emmer ze fron: «Wat sot Der?» Gesit der dat ân?

Stura (wenkt mam Kapp «jo»): Wat ass dat en Egoist?

Josef: (Kent eran mat enger Visitekart an der Hand).

Flepp: Also Dir krit eng le'f an eng sche' Fra, wann Der et huelt. Duerfir garante'eren ech lech.

Josef: D'Sâch ass we' et schengt an der Rei. Dann hun ech elo zwê Dâwer um Pêlz.

Stura (op der Seit): Wat sot en? Eng le'f, sche Fra. Soll se dann ire kê Bockel hun.

Flepp: Dat ass also ofgemâcht. Ir ech lech menger Duechter ower firstellen, musst Der nach ewe'neg Toilett man. (Weist op d'Dir lenks): Git do eran. Do fann Der alles, wat der braucht.

Stura (fir sech): Dat ass nun alles sche'n a gutt, mè ech sin nun êmol net dâw. We' soll ech mech do eraus ze'en.

Flepp (dréckt en zur lenker Dir eraus): Tommelt lech ewe'neg. Wat Der braucht, dat leit alles dobannen. (Stura of.)

IX. Scène.

Flepp (ganz zefridden): Ech hu jo gewosst, dass ech e ge'f fannen, den Edem den ech mer gedrêmt hun. (Geseit de Josef): A du bass do, Josef? Dêck den Desch se'er fir mech, meng Duechter an hire Fiancé. D'Sâch ass an der Rei. Jo, du brauchst net eso' domm ze kucken. Ech hun en endlech font. En huet directement jo gesot. An elo ass en drun, sech ewe'neg proper ze man.

Josef (op der Seit): Dir sit och e properen.

Flepp: Wat gelift?

Josef: Neischt.

(Eng Konschtpaus.)

Flepp: Wat hues de do? Eng Kart?

Josef: Jo, 't ass ên do de gère ge'f mat lech schwëtzen.

Flepp (kuckt op d'Kart): Himmel!

Josef: Wat ass?

Flepp: Wo' ass en? Se'er. Ech ge'ng gèr gleich mat em schwëtzen. (Rechts of.)

X. Scène.

Josef: Ass de verréckt? Dann hätt ech ower nach le'wer kën Edem we' den dâwen Hiecht. O Mamm, ech bedauern nemmen d'Joiffer Këtty. Ech hu gemént, den Hèr Flepp wär dâw, mè de Flotteritz ass io nach me' dâw. An duerfir well ech och guer net hun, dass en d'Joiffer Këtty krit. We'negstens eso' lîng, we' ech hei am Haus sin, dat kann ech em garante'eren. (Rechts of.)

XI. Scène.

Stura (kent lenks era lîchen): Wat eng Chance. Wien hätt geduecht, dass mei Këtty dem ale Gèck sei Medchen wär. An 't ass ower eso'. A wat nach besser ass, mir si schon ganz am Rêngen. Mè elo muss ech man, dass ech mech net verflappen, bis mer bestuet sin. Da kann den Ale mer kommen.

XII. Scène.

Stura, Josef.

Josef (kent eran): 'T get emmer besser. De Verstand bleiwt engem ston; we' ass et nemme me'gleich, d'Joiffer Këtty ass we' et schéngt ganz ageholl vun dem Déckkapp do!

Stura (op der Seit): Nondikass, soll ech dem keng op de Bâk schlôn?

Josef: Ech begreife net, wo' ên sei Medche kann ewech gin, fir eso' ê polnesche Prîsongsschesser. Mè wann hat dermat zefridden ass, da muss ech et am Emm och sin.

Stura (reift sech ganz opgerégt d'Hènn): Elo get et Zeit.

Josef: Wat grommelt den do? O Mamm, wat mecht en e puer Aan! Mengs de, Männchen, du ge'ngs mer domat Angscht man. Ekeléche Mensch?

Stura (lîft dohin a schle't dem Josef eng op de Bâk!

Josef: Au, wat hätt Dir gèr?

Stura (en hét em nach eng): Ech sin en êkeléche Mensch, net?

Josef (erschreckt): O Mamm, en huet alles gehe'ert. (E setzt sech op de Kanapé.)

Stura: Jo, ech hun alles gehe'ert, well ech he'eren eso' gut we's du. Mè fir den Hèr Flepp sin ech dâw, verstan? Wanns de mech verre'ts, da gett en emol eppes vun dir gewuer. Dorop kanns de dech verlössen.

Josef: O, sot nemmen neischt. Soss ruine'er Der mech: well Dir musst wessen, dass ech mat fofzenghonnert Frang an sengem Testament stin.

Stura: Bong. — En Dengscht ass den anere wèrt.

Josef: Zenter dass ech wëss, dass Der net dâw sit, Hèr Flotteritz, gefält Der mer ganz gutt, an ech hun och neischt me' derge'nt, dass Dir d'Joffer Këtty krit.

Stura: Wat e Gléck, dass de neischt derge'nt hues.

(Eng Stem hannert der Bün): Josef! — — — Josef!

Josef: Do kent mein Hèr. Huelt lech amuecht, Traut em net; wëll wann Der lech verot, ass alles verluer.

Stura: Virécht net! Ech wèrt meng Sâch scho gut man.

Flepp (hannert de Kulissen): Josef! — — — Josef!

Josef: E rifft mech fir den Desch ze decken. Git Dir eso' läng an de Gart spaze'eren. Wann ech lauden fir z'iessen, da macht Der grad we' wann Der neischt gehe'ert hätt a bleiwt wo' Der sit.

Stura (gêt): Gutt! (E kent erem): Mè vergies ower net, dass ech zenter de Muergen neischt giest hun. Ech hun Appetit.

Josef: Gewess, Dir kennt lech drop verlössen, dass ech geschwen ruffen. (Allen zwê dÛrch d'Mett of.)

XIII. Scène.

Flepp (vu rechts): O Wonner iwer Wonner! 'T gêt neischt iwer den Elektro-Akustiko-Galvanismus. Gros'se Man! Sége vun der Menschhet, Ech si gehêlt, Ech sin total gehêlt dÛrch den Elektro-Akustiko-Galvanismus. Gehêlt à la minute dÛrch de berühmten Dokter, den Engel a Menschengestâlt. Dem setze mer e Monument — — Wat son ech, ê Monument, nèn honnert. (E setzt sech bei den Desch.) Mè we' gin ech dem Polak, dem Flotteritz elo lass? De wèrt dach hoffentlech gesin dass mir elo geholleft ass! — — En dâwen Edem — — — Do misst ech jo scho verréckt sin, fir menger Duechter den onzebentelen, Nèn, Hèr Flotteritz, dat gêt net, Ech wor nun émol eso' domm fir e fir de Metteg ze invite'eren. Elo kann ech wuel net aneschit, ech muss mech der Decken no strecken. Mè d'Këtty krit en net ze gesin. Duerfir garantere'eren ech em, En esst mat mir eleng. An da gin net vill Fiscmatente gemâcht. Wann dat em net gefällt, da geheien ech en einfach eraus. (T he'ert ên eng Klack lauden.) Oho, wat ass dat? 'T wèrt dach kèn Aéroplan an der LÛcht sin. (E gêt bei d'Fenster.) Ah 't ass d'Klack fir z'iessen. (E wenkt.) Hal op. 'T ass genug, Den onngleckelege Mensch. E lêft am Gart eremmer a liest d'Zeidong. De muss neischt gehe'ert hun. Aha, do gêt de Josef e ruffen. De brâwe Josef. Wat wèrt de fro' sin, wann en he'ert, dass sein Hèr net me' dâw ass. De' trei Se'l. (E mecht d'Dir op a rifft an de Gârt.) Josef! — — — Josef! Dajé.

XIV. Scène.

Flepp, Josef.

Josef (kent eran, an der enger Hand en Zoppekomp, iwer dem Arem en Deschelduch an Zerwe'ten, an der anerer Hand drei Telleren, Leffelen, Messeren a Forschetten; en deckt den Desch.)

Flepp (setzt um Kanapé a liest an enger Zeidong. E reselt vun Zeit zu Zeit de Kapp a fênkt iwer eng Weil — wann de Josef fêrdeg ass man Desch decken — hårt un ze lâchen.)

Josef (bekuckt de Flepp): A wat ass dann elo erem lass? Soll den ale Grandkapp den Eustachische Ro'er font hun oder ass e verréckt gin?

Flepp (verwonnert): Wat? (Fir sech, iwerdem wo' e ronderem sech kuckt): Fir wien ass dat?

Josef: Do, d'Zopp stêt um Desch. Elo kann et lass gon. Dat kann elo Frét gin mat denen zwê dâwen Hënnessen.

Flepp (fir sech): Ech sin dach eleng hei bannen. Soll dat alles fir mech sin?

Josef (iwerdem wo' en of gêt): Wann ech net mat fofzenghonnert Frang an dengem Testament ste'ng, Alen, da kennst de mer scho läng de Bockel eralâfen. Dat begreifs de dach, net. (E gêt — nodem dass en de Stura zu der Dir an der Mett era gelos huet — of.)

XV. Scène.

Flepp, Stura.

Flepp (fir sech): Dat wor also alles fir mech, Wart, Jong, wart, du freche Bo'f. Du wors elo läng genuch bei mer. (Geseit de Stura.) An dir och, dorop kennt Der lech verlössen.

Stura: 'T ass eng gut gesond Loft dobaussen. 'T kritt ên Appetit.

Flepp (op der Seit): Wâr ech dem gutt lass (Zum Stura): Ech wellt dir hätt de Krätz. Kommt huelt lech Plätz. (Si setzen sech.)

Stura (esst e Leffel Zopp. E verbrennt sech de Mond a le'st de Leffel op den Teller fâlen): Nongzêngpies, d'ass wârem.

Flepp: Hätt Der lech d'Strass nemme verbrannt.

Stura (op der Seit): Wat en inpertinente Mensch. (Dat Folgend gett alles geschwât iwerdem wo' se iessen.)

Flepp: Elo gett en och nach frêch.

Stura: Dat do ass mer en artleche Schwe'erpapp.

- Flepp:** Ech dei Schwe'erpapp? Du Bodé. Ech ge'f nach le'wer engem Honolulu mei Médche gin, we' dir.
- Stura:** Dat do ass onerhe'ert. (En hält op mat iessen.)
- Flepp:** Hei, hu Der es scho genuch. Dir braucht Iech ower net ze gene'ren, macht grad we' wann Der dohém wèrt. (Op der Seit): Wèrt der nemmen dohém.
- Stura** (fänkt erem un z'iessen. No enger Paus hårt): Hun ech vleicht d'E'er, d'Joffer Kètty ze gesin?
- Flepp:** Dat geng och nach grad félen. Fir dass ech Iech gur net me' geng lass gin. (E schellt.)

XVI. Scène.

- Josef** (kent eran mat engem Plättel Gromperen, enger Zalettchen Zalot an engem Pla Flésch. En hellt d'Telleren an d'Leffelen ewèch, an zerwe'ert dat anert. Iwerdém schwätzt en op der Seit): Elo setzen se do ên den aneren mat hiren domme Gesichter ze bekucken. Den Alen huet secher e Vortrag gehälen iwer den Elektro-Akustiko-Galvanismus. 'T ass dach gutt dass d'Polver erfont ass. 't hätt sicher ê vun himmen zwê sech dru gin. (E gêt of mat de Sâchen.)
- Stura** (huet guer net uecht gin wat de Josef sot. En esst ganz se'er, we' wann en ausgehängert wâr.)
- Flepp:** Wat e frechen, gemengen, miserabelen Hond. Dat ass den Dank derfir, dass ên eso' en Sujet eso' gut gehalen huet. (Bekuckt de Stura): Nu kuck we' dé fresst. Dat do muss oph'eeren. (E schëllt, de Josef kent eran): Hei, huel dat elei ewech. Den Hèr ass wuel nach net ferdég, mè dat mécht neischt. Dé ge'ng mech io arem friessen.
- Josef:** Wat e Kneckjang.
- Stura:** Dat do ass e we'neg ze vill starek. (E stët op.)
- Flepp** (stët och op): Hei, sit Der sât? Tant mieux. Da gin ech Iech elo lass. (Zum Josef): Josef, breng d'Zigaren. Eng Havana fir mech a fir den do eng wo' ên der fennef fir e Su krit. De' sin nach ze vill gut fir den.
- Stura** (ganz opgerégt): O wârt!
- Josef** (zum Stura): E stëllt Iech op d'Pro'f. Hålt aus. Ech ge'f en zum Beispill nach ganz aneschter trakte'eren, lauschtert emol, eso'.
- Flepp** (op der Seit): Elo ass d'Deppche voll.
- Josef:** Du ale Wandbeidel, elo kams de erem rachen. Mè ech wèrt scho snergen, dass d'Kirech am Duerf bleiwt, soss gengs de nach bei all denge gudden Zigaren meng fofzenghonnert Frang mat verrachen. Ech hu se duebel verdengt bei dir alen Tuddeler.
- Flepp** (lêft bei de Josef a facht em eng): Do, du Lemmel.

Josef: Au, wat gêt Iech un, Hèr?

- Flepp** (opgerégt): Du ge'ngs mech nach ganz anescht trakte'eren, net? Ech sin en ale Wandbeidel, gelu? An uni de' fofzenghonnert Frang hëss de mer ewèll läng opgesot, hé? O io, du hues se duebel verdengt bei mir alen Tuddeler.
- Josef:** O Mamm, en huet alles gehe'ert?
- Stura** (zum Flepp): We' huet Dir alles gehe'ert?
- Flepp:** Vu vir bis hannen. Ech kann Iech eso' guer all de' sche' Komplimente repete'eren, de' der Iech erlabt hut mir ze soen.
- Stura:** Mè sit Dir dann net dâw?
- Flepp:** Zenter enger Ve'erelestonn net me'. Wèll 't wor e berühmte Spezialist hei, de mech gehêlt huet.
- Josef:** Me wuerfir hu Der ons dann neischt gesot?
- Flepp:** Wât dech ugêt, kuck dass de se'er elei eraus kenns, an e we'neg wif.
- Stura** (zum Josef): Dat mecht neischt, da kenns de bei mech.
- Flepp** (hârt zum Stura): An Dir kennt och gon, wo' Der hir sit kom.
- Stura:** 'T ass net ne'deg, dass Der eso' brellt, ech verstin Iech ganz gutt.
- Flepp:** We'? Well Der mer och elo nach ophenken, dass Der nei dâw sit?
- Stura:** Ech he'eren eso' gutt ewe' Dir. Mè ech wor force'ert mech dâw ze stëllen, e'schtens: we'gent Erer Roserei an zwétiens: fir Eren Edem ze gin. Wèll Dir musst wessen, dass d'Sâch teschent Erer Duechter a mir scho läng an der Rei ass. Ir ech Iech emol kannt hun, hat ech schon d'E'er an d'Giléck, mat Erer Duechter ze freien, an ech hoffen, dass Der mer elo grad eso' gutt gesent sit we' fir enger halwer Stonn.
- Flepp:** Nën. Doraus get neischt. Voilà tout. Ech soll engem Polak meng Duechter gin. Ech sin emol net am Stand Eren Num richteg auszesprieche.
- Stura:** An desem Punkt kann ech Iech och zefridde stëllen. Ech sin grad eso' we'neg e Polak we' Dir e Russ, an ech ka mer schmêchelen en èchten ale letzeburger Num ze hun, wèll ech hësche grad we' mei Papp a mei Gro'sspapp, nämlech Hary Stura.
- Flepp:** Dat ass nun alles sche'n a gutt, mè Dir sit nun emol net den Edem den ech mer gedrêmt hun. Iwerhâpt meng Duechter ass nach vill ze jonk fir sech ze bestueden. 'T zilt ên d'Kanner enner ville Suergen op, d'bëscht Jôren vun Liewen gëtt ên hir, fir se ze zillen, a wann ên se eso' weit bruecht huet, dass se op hiren égenen Fe'ss kenne ston, da soll ên dem e'schte fir de bëschte Wandbeidel se gin. Sit Dir net recht gescheit?
- Stura** (ganz ierscht): We' ech Iech haut fir d'e'scht gesin hun. Hèr Flepp, du huet et mer se'er lèd fir Iech gedon. Ech hun

ëppes gefüllt, wat jidfer Mensch fille muss, den ên anere geseit, den en uerge Féler huet. Dir mengt, Dir wêrt gehêlt, an Dir sit fro' dass der erem he'ert, mè mirkt Der dann net, dass Er Krankhêt net ze hêlen ass, an dass Ere Féler nemme grad op eng aner Plâtz gezun ass. Wôrt Der lo e'nescht dâw durch e Féler am Organismus, Er Dâwhêt fir d'Wîrder vun engem Mensch den et gutt mengt mat lech a mat Erer Duechter, de' huet en anere Grond; wêll dat kent aus dem Hierz, aus der Se'l; Dir huet we' et schéngt, kên Hierz, an dat ass e Féler, den net ze hêlen ass, — och net dÛrch e berühmten Dokter. Et dêt mer se'er led fir lech.

Flepp: Mèngt Dir dann, ech hâtt de' Frechhêten vun elo e'nescht vergess?

Stura: Ech hun dat am lerge gesot, A wann der bedenkt, wat Dir zu mir sot, da musst Der dach zo'gin, dass d'mêsch Schold un lech leit. An o'ni dûrno ze kucken, bieten ech lech nach derbei, mer ze verzêien.

Flepp (lâcht): Dann huelt fir d'e'scht de' Wîrder «impertinente Mensch» a «grobe Flegel» zreck.

Stura: Dat man ech gër. Ass dann d'Sâch an der Rei?

Flepp (lâcht): Enner ons gesôt, hun ech jo guer neischt derge'nt, wêll wann Der gehe'ert hâtt, wat ech zu lech sot, dann — Hahaha!

Stura: A wann Dir gehe'ert hâtt, wat ech lech geentwert hun Hahaha!

Flepp: Kên vun ons allen zwê wor dâw.

Stura: De' Geschicht ass ze vill gutt.

Josef (stêllt sech an d'Mett): De Spâss ass net ze bezuelen.

Flepp (zum Josef): Wat hues du nach eso' esellêchen elei ze schnessen, mâch dass de hei eraus kens, du Dagde'w.

Josef (zum Stura): A meng fozenghonnert Frang? Ech si ruine'ert.

Stura (zum Josef): De' gin ech der bei menger Mariage.

Flepp (zum Stura): Hei ass meng Hand, du bass den Eden, den ech mer gedreimt hun. (Si gin sech d'Hand a gin of, de Josef hannendrun.)

(RIDO.)

N. B. Ze bemirken ass, dass de Flepp, we'scho gesot, dÛrch d'ganz Stéck starék tuddelt, och nodém dass en erem he'ert.